

tilstede hos mig, da jeg i Begyndelsen syntes at tale for ubunden Frihed, men mod Slutningen mente, at der skulde være en Kontrol og det en ikke ganske ringe Kontrol. Det ærede Medlem tager feil, naar han mente, der var en Uklarhed tilstede. Min Mening er og var kort og god, den, som jeg ogsaa tror, jeg fik udtalt, at skæpende Bestemmelser vilde jeg ikke være med til at give, men at det var det, der skete ved Lovforslaget, saaledes som det nu er, thi vi beholde de gamle Bestemmelser og faae tillige nogle nye, og det kan jeg ikke være med til, og jeg udtalte mig udtrykkelig — det var navnlig henvendt til en vis Retning, der har givet sig tilkjende i det andet Thing — imod, at hele Befolkningen saa at sige blev undergivet et Polititilsyn. Men naar Spørgsmaalet dreier sig om, hvorvidt man kan løse det Baand, der har ligget paa de omvandrede Gaandværksvænde, kan man tage under Overvejelse, om man ikke midlertidig kunde lade disse Bestemmelser bestaa. Det er noget ganske Andet, thi den ellers omvæltende Befolkning paa Landet er idetmindste mere kjendt end Gaandværksvænden; der kan naturligvis maage sig enkelte Ubekjendte om, men man veed i det Hele taget, hvem man skal være bange for, og hvem man skal tage sig iagt for. Gaandværksvænderne ere derimod ubekjendte, fordi de komme fra andre Egne, og derfor kan man trænge til andre Kontrolbestemmelser for deres Vedkommende. Jeg mener ikke, at disse skulde være ringere, tværtimod, jeg kunde af de Grunde, der ere anførte, have Noget imod at stille denne Klasse særlig, naar der ikke havde været andre Hensyn, der opveiede min Betænkelighed i saa Henseende saaledes, at jeg dog kan være med til at lade Loven af 1828 blive staaende. Om § 13 skal jeg ikke udtale mig videre, thi det er en Selvsjælg, at den angaar Ting, man nærmere kan overveie. Jeg vil kun sige, at det dog forekommer mig, at naar Staten har denne Udvisningsret — jeg tvivler ikke om, at den indenfor visse Grændser har den — er der ingen Grund til at fastsætte den i en ny Lovparagraf, da det forekommer mig, at man egentlig derved giver andre Magter en Udvisning paa at kunne sige til den danske Regjering: Hvorfor opfylde I ikke denne Bestemmelse? Disse Personer have været os til stor Ulempe, bort med dem af Overs Land. Dette forekommer mig ikke under alle Omstændigheder ubetinget heldigt. Naar der fra forskellige Sider er sagt, at enhver europæisk Stat har denne Udvisningsret, vil jeg gjerne tro det, men jeg vil svare, at man saa bør benytte denne Udvisningsret, saaledes som nu England og Schweiz benytte den. Naar imidlertid denne Bestemmelse sættes ind, er jeg ikke vis paa, at der ikke derved kan komme en fornyet Spørge tilstede for Regjeringen til at benytte sig af denne Ret, og at vor Regjering kan blive mindet om, at den ligesom

er en Lovbestemmelse, som er givet, endog saa efter at vi have faaet vor frie Forfatning. Jeg er ikke ganske sikker derpaa, men det hører som sagt til den Slags Ting, man altid nærmere kan overveie.

Justitsministeren (Klein): Det er ikke mange Bemærkninger, hvormed jeg skal opholde det ærede Thing. I Udskilligt af det, der blev fremført af det ærede Medlem for Ribe Amts Hte Valgkreds (H. Kruse), kan jeg tilbids være enig. Der fremkom imidlertid fra hans Side nogle Bemærkninger, som jeg efter min Opfattelse maa anse for at være mindre rigtige, men jeg vil gjerne tro, at det tilbids beroede paa nogen Misforstaaelse fra hans Side, og jeg skal i alt Fald ikke søge yderligere at udvikle en Uoverensstemmelse imellem os. Jeg tvivler ikke paa, at hvis vi fik Leilighed til nærmere at forhandle denne Sag sammen, vilde jeg kunne overbevise ham om, hvad der efter min Mening beror paa en Misforstaaelse. Jeg vil kun gjøre den Bemærkning, at forsaavidt han talte om Sognefogdinstitutionen og yttrede, at der ikke var den allerringeste Tvivl om, at Lønningerne for Sognefogderne vare passende, var det maaske et noget stærkt Udtryk fra det ærede Medlems Side, idet jeg jo havde tilladt mig at udtale som min Mening, at Lønningerne vare meget lave, idetmindste mange Steder. Naar derfor det ærede Medlem udtalte, at der ikke er den allerringeste Tvivl om, at de ere passende, synes han ikke at ville tillade mig at have nogen Mening i den Henseende. Det er nu imidlertid min Opfattelse, at naar Sognefogdernes Lønninger i flere Aarter her i Landet ere satte til et Minimum af det, som de kunne sættes til, nemlig til 20 Rd. om Aaret, er det en Betaling, der maa siges at være meget lav, i det Mindste i Egne, hvor Sognefogderne have et ikke ringe Arbejde. Hvor meget Arbejde Sognefogderne paa de forskellige Steder have, beror paa mange forskellige Forhold, blandt Andet paa, hvormeget de blive brugte af vedkommende Politimestre, og forsaavidt afhænger det ogsaa meget af, hvor tvrige og nidkjære Politimestrene ere. Hvor der er en ivrig og nidkjer Politimester, som fordrer megen Bivsamhed af Sognefogden, er den af mig nævnte Betaling — det tror jeg, man maa erkjende — ikke meget rigelig. Spørgt glæder det mig, at det ærede Medlem er enig med mig i, at Sognefogdinstitutionen ikke maa omtales som en Institution, man saaledes let kunde blive af med uden videre, jeg havde nær sagt, saasnart det skulde være. Det er nemlig ikke alene det, at Sognefogden er en Politimesterens underordnet Politiofficiant, der som saadan har at udføre det Hverv, som i Politimedfør gives ham af hans Overordnede, men de Herrer maa vide, hvorledes Lovgivningsmagten i de sidste Aar bestandig har henlagt flere og flere Forretninger til Sognefogderne med Hensyn til mangfoldige i det daglige Liv indgribende